

Romanca o študentih.

Rmajoliki sedli so fantje trije
pred krčmo ob cesti široki
in pijejo vino, študentje trije,
in od vina oči jim in misli plamté,
ob vinu so cilji visoki.

Pa prvi med njimi povzdigne svoj glas,
zauka in reče veselo:

„Hrabreje, pobratima, nagel je čas!
Mar naj mesto vaju ga pijem le jaz?
Obilno še čaka nas delo!”

Ko padla bo noč na cvetoči večer,
k dekletcu mi treba pospat bo,
ki ljubi me kot še nobena nikjer
— prinesi nam vina, kum, tolsti oštir! —
in komaj že čaka na svatbo.“

Pa drugi med njimi povzdigne svoj glas
in ob meč svoj udari ponosno:

„Solzan' je bil ljubici davi obraz, —
a bogme, kaj morem, kaj menim se jaz,
če jasno oko ji je rosno!”

Na grad svojih dedov se vračam od knjig
in z mečem bom služil cesarju
in z mečem si spletem nakit lovorik
in z mečem nakujem sultánu verig
in kot sužnja zapeljem k vladarju.“

Pa tretji med njimi povzdigne svoj glas
in drugoma se zasmel je:
„K ničemurni ljubi da hodil bi v vas?
Še za krono in carja predrag mi je čas:
moj cilj bolj od krone svetel je!

Jaz pojdem k resnici pot trnjevo vso,
moj cilj je Olimp skalnoglavi:
tam zgrabil bi Zena za sivo brado, —
a, bogme, ne njega ne brade ne bo,
ne nimf in ne Pana na travi!“

In štel srebrnjake je oče oštir,
in ločile tri so se poti,
na tri strani gnal je tri srca nemir,
na tri strani gnalo jih troje ver,
trem solncem, trem svetlim, naproti.

V svoj šum jih zagrnil je lokavi svet,
a pred krčmo, pred staro ob cesti,
k majoliki polni čez sedem let
so se zbrali študentje-tovariši spet,
obljubam nezabljenim zvesti.

In gluho je prvi pobratim dejal:
„Ljubezen lažniva je vera
in ženska je bog in je pekel brez tal:
moj brat me je z mojo ženó goljufal, —
našla ju je moja sekira!“

In drugi tovariš je vzdihnil bridko:
„Razrušen je grad in vojska izgubljena,
dragonci za Donavo daljuo gnijó,
vladarjeva jeza besni za mano,
moj lovor neutrgan mi vene!“

A tretji med njimi povzdignil je glas:
 Po cestah do jutranje zore
 iskal sem resnice zastrti obraz.
 Gorje mu, kdor ga je gledal kot jaz
 in laži več najti ne more!“

Molčali popotniki vsi so, dokler
 je bilo še vina v široki majoli,
 in šli so narazen v krvavi večer
 in vsi so priromali v carstvo Nikjer
 in videli so se o svetem Nikóli . . .

Vladimir Levstik.

Božična romanca.

Zvonov brnenje se topi v daljino,
 snežena polja v žarkih se srebrijo,
 gozdovi pesem tajnostno šumijo.
 Blesteča senca gre skoz mesečino.

Od koč h koči . . . K revnemu ležišču
 pristopa in na čela dlan poklada —
 In v snu kmetiču zeleni livada
 in žetev vsa je varna, v zavetišču ;

trpljenje gine, radost v srcu biva,
 nad vso je vas prišla neznana sreča,
 v zahvalo pesem plove z lin kipeča . . .
 In kmetič sniva sen nebeški, sniva . . .

In tiho zre Usmiljenje ga Večno,
 nagubani obraz, roké žuljave,
 in zre v njih vse bridkosti, vse težave,
 srce dobrotno, redko, redko srečno . . .

In solza iz oči Dobrotnih kane.
 In dalje Senca gre skoz naše kraje —
 In les šumi in z lin se trepetaje
 gubi zvonjenje sveto čez poljane . . .

Vojeslav Molè.